

Ale nyní k Mělníku, ke Klubu veslařů mělnických a k Jiřímu Christianovi. A taky o skupině "kanců", protože to s tím úzce souvisí. Většinou je to vyprávění pana Jaroslava Anděla/Jímy a občas do toho vložím něco já, autorka textu Alena Herinková.

Bylo to někdy na podzim roku 1927, kdy otec Vaina, tehdejší předseda klubu, zahlédl na protilehlém břehu Labe, na soukromých lázních rodiny Lobkowiczů, mladíka, který se tam koupal sám bez společnosti. Otec Vaina, nasedl na jolu a jel na druhou stranu řeky a zřejmě vyzval Jiřího Christiána, aby se také přišel podívat na sportování mělnických veslařů do veslařského klubu. Tehdá byla nová klubovna, krásná, doopravdy krásná klubovna, kamenná s věží a velkou verandou, ta vlastně tvořila společenskou místnost. A Jiří Christián, skutečně snad druhý den, přijel do veslařského klubu.

Dr. John, tehdejší kapitán veslařského klubu, známý trenér, nabídl Lobkowiczovi, pokud se chce učit veslovat, že by ho vzal do práce Pepík Straka, několikanásobný mistr republiky a také ozdobený vavříny ze zahraničních mistrovství Evropy a Olympiády. Skutečně za několik dní Pepík si vzal toho Christiána do práce, jezdil s ním na dvojskifu a myslím, že ty začátky pro Lobkowicze musely být velmi krušné, ale přemohl se a snažil se a nakonec ho Dr. John zapojil do čtyřky.

Někdy na jaře 1929 Dr. John zařadil Jiřího Lobkowicze i do osmy, takže jsme veslovali na jedné lodi. Už se nepamatuji, kdy to bylo, ale byli jsme na závodech v Praze a po slavném vítězství nás Jiří pozval do bytu své matky paní kněžny Josefíny ve Vlašské ulici, která byla také sportovkyně. Patřila k dobrým tenistkám a ještě ve svých 50 letech byla mistryní Berlína ve čtyřhře.

Text na fotografii zní: Připomínka na mládí, hlouposti, sport a věrné přátelství - Jirka
Fotky věnoval všem svým veslařským kamarádům, tuhle dostal Jaroslav Anděl 24.4.1932

A teď taková krátká pohádka o Kanci

Před dávnými a dávnými časy, asi tak na jaře 1930, navštívili pánové z klubu kančí oboru Lobkowiczových někde na jihu Čech. Na té výpravě zažili lečjaké dobrodružství a těch kanců tam bylo také hodně k vidění, dokonce dostali i nějaké kančí k obědu, no prostě byli těch zážitků s kanci plni a stále na to vzpomínali. A když měl Jiří Lobkowicz svátek, rozdál svým kamarádům veslařům soupravu, řeklo by se, plážové vybavy. Bylo to tričko, na levé straně hrudi byla **kančí hlava v ratolestech** dubovejch a s datumem 1930. Velkou radost jim způsobili malé stříbrné odznáčky, které rovněž znázorňovaly tu kančí hlavu, přesně jako to bylo na tom tričku, ovšem v miniaturním provedení od akademického sochaře.

A protože odznak byl ve stříbře, bylo to vyznačeno puncem, což se mladíkům líbilo, dávali si odznak do knoflíkové dírky saka jako parádu. Ale to nebylo všechno. Jiří Lobkowicz byl velký mecenáš KVM – teď to není pohádka, ale pravda velká - věnoval klubu několik lodí. A jednou z nich byla gigová (neboli plátová) čtyřka s kormidelníkem a tu pojmenovali, jak asi tušíte, KANEC. A světe div se, ta loď je v klubu stále, takže nějakých 90 let.

Tím to ale nekončí. Nejen že se na té lodi závodilo, když se přešlo na autrigrové lodě (ty už nebyly z několika plátů, takže byly podstatně lehčí), sloužil tento Kanec v klubu dál. Nejdříve se na něm učili jezdit nováčci. Pravda, loď byla sice nesmírně těžká při vynášení, za to však ale byla velmi stabilní na vodě. A to pro začátečníky, kteří zápasili s rovnováhou, byla značná výhoda. Navíc tahle loď lépe snášela i nešetrné zacházení mladých veslařů. Později se už ale změnil způsob výuky a mladí veslaři se nyní učí rovnou na závodních lodích. Vývoj šel navíc tak kupředu, že se dnešní lodě od těch gigových liší opravdu zásadně.

Přesto ale Kanec nějak nezahálel. Pokud vím, jednou si ho veslaři vyšperkovali, opatřili ho klubovou vlajkou na zádi a podnikli s ním prázdninovou plavbu do Prahy. Ale hlavně se na této lodi každým rokem jezdí o Žábu závod kolem pilíře. Kdo neví co to je, bude si muset sehnat brožurky k minulým výročím a tam si o tom krásně počte. Jednu dobu se Kanci polámaly krákorce a tak byl nějaký čas mimo hru. Závod se v těch letech jezdil na pramicích. Bylo to taky pestré, ale nějak jsme všichni cítili, že to není ono. A tak se našlo pár obětavců a Kance znovu zprovoznili. A závod se může jezdit dál. Tak jak dlouho vydržel Kanec, tak dlouho vydrželo i přátelství pánů veslařů z těch 30. let. Jiří Kristián Lobkowicz se věnoval ještě automobilovému sportu a v roce 1932 bohužel na závodech havaroval a zemřel. Jeho kamarádi na něj však nikdy nezapomněli. I když už neveslovali a mnozí se rozlétli z Mělníka do světa, scházeli se pravidelně na Mělníce. Jejich cesta vedla vždy do Hořina k Lobkowiczské hrobce, kde položili kytičku, zašli i do klubu a hlavně pak šli posedět do salonku na zámek, kde vzpomínali na své veslařské úspěchy (3x vyhráli Primátorky, někteří startovali na ME i na OH) a na vše, co kolem vody zažili. Říkali si co je ve veslování nového, a časem začali zvat i nás mladší veslaře a funkcionáře z KVM, abychom jim referovali o životě v klubu a o poměrech v českém veslování.

JUDr. Jaroslav Anděl/Jíma sedí 2. zleva, stojící zleva jsou Vladimír Vaina a Dr. Mirko Matějka

Také bychom měli představit pro paměť KVM, kdo byli vlastně účastníky. V první řadě to byl Vladimír Vaina absolvent nějaké francouzské vyšší školy pro mlynáře. Takže když se vrátil z Francie, Lobkowicz říkal Vlád'ovi „inženýr Prášil“. Dále mezi těmi účastníky zájezdu byl Stanislav Paďour, pozdější notář ve Vysokém nad Jizerou, který tragicky zahynul v roce 1945 při náletu ruských letadel na Mělník 9.5. Letecká bomba ten den rozbila nejen veslařskou klubovnu, ale druhá zničila několik domů na Mělníce a vysypala se výkladní skříň a Standovi přeťala tepnu. Dalším účastníkem takzvané skupiny „kanců“ byl Antonín Tichý, právník, později byl náměstkem ve Štětí, tam byla velká továrna na papír, čili papíren. Druhým Antonínem byl Antonín Pokorný, studoval vysokou obchodní, byl to velmi dobrý člověk. Velmi příjemným člověkem a našim kamarádem byl Klement Bezděka, kterému jsme říkali Báša. Jeho bratr Rad'ka, čili doktor Jaroslav Bezděka byl výborný veslař a patřil dokonce k nejlepším veslařům. Dalším účastníkem byl Jaroslav Čvančar, zvaný Balvan, syn obchodníka. Promiňte, Maxa Balvan nebo taky Maxa Čára, prostě ten měl hodně přezdivek, protože s ním byla vždycky legrace. Figurou největší byl pozdější doktor Karel Kučera, který působil jednak jako advokátní koncipient u pana doktora Brožky na Mělníce později jako právník také v Teplicích. Dalším účastníkem byl Jaroslav Anděl - tedy autor vyprávění, ze kterého jsou tyto vzpomínky sestavovány....Až do vydání týdeníku Mělnické listy a ty vydával až do roku 1940 dlel na Mělníce. Poté se přestěhoval do Prahy a nastoupil do veslařského klubu Blesk.

A právě v této chvíli se nám hodí pokračovat tímto textem. Ono to hezky navazuje, tak tedy:

Trochu se zase prolistujeme v minulosti dávné.

Tak nejdřív k tomu nejstaršímu veslařskému oddílu. Když pominu Prahu, tak venkovským nejstarším veslařským oddílem byl KVM, který byl založen v roce 1881. Ten pražský byl založen již 1. října 1879 a byl jím veslařský klub Blesk, kam nám z Mělníka odešel pan Jaroslav Anděl, zvaný Jíma. A ten ve svém vyprávění uvádí, že mělničtí studenti bratři Šircové a bratři Kallmünzerové, kteří se později účastnili OH v Antverpách 1920, odešli studovat do Roudnice, protože na Mělníce tehdy ještě nebylo gymnasium. A dál Jíma vypráví: „Zde všichni veslovali v ČAC Roudnice (Český veslařský klub/club.), protože ČAC bylo už v nějakém takovém veslařským vzestupu, patřilo mezi zaběhané kluby. Mělník, KVM teda, je o rok starší než Roudnice, ale jenom titulárně. Protože v Roudnici už dávno veslovali, než byl založen KVM, ale oficiálně ČAC bylo založeno až 1882.“

Tolik ve svých vzpomínkách Jíma. Takže v Praze je nejstarší Blesk, mimo Prahu Mělník a ve skutečnosti to asi bylo trochu jinak, ale jak my mladší říkáme – Historie se neptá a co je psáno je dáno. Asi v té Roudnici tehdy víc veslovali a na ty papíry jim nezbylo tolik času. A tak my se můžeme pyšnit 2. nejstarším veslařským oddílem v zemi a hrdě můžeme letos slavit to 140. výročí.

A příště zase k té přítomnosti nedávné: Co se událo v KVM od minulých oslav. Trošku je toto období ovlivněno covidem, kvůli kterému se nemohlo trénovat ani závodit tak, jako v letech minulých. Ale na druhou stranu jsme toho stihli i tak dost a dost se toho událo a podařilo.

Tak sledujte www.kvm1881.cz